

Podzim 2022

TiGy

Slovo úvodem

Milí čtenáři,

první letošní vydání Tigy je tady poté, co jsme vyletěli z hnízda jako bílé neposkvrněné holubice, způsobili zmrtvýchvstání školního časopisu, přinesli novou krev, ideje a lehce pohoršili společnost naší kontroverzí. Vracíme se zpět nebo spíše pokračujeme v našem letu a pokorně doufáme v magické číslo 4, tedy ve čtvrté vydání našeho studentského plátku. Také budeme rádi za materiál k dalším číslům, ať už v podobě článků, uměleckých výtvorů, nebo perliček z hodin. Své příspěvky můžete nadále posílat na email karolina.peskova@gym-tisnov.cz.

Jelikož jsme v průběhu stresujícího školního roku, přejeme vám pevné nervy, tlusté vlněné svetry před spalujícím mrazem, pevné duševní zdraví, překonání překážek všeho druhu a spoustu lístečků s psychickou podporou, které v poslední době mizí rychlostí světla. Přejeme vám příjemné počtení plné inspirativních chvil s naším veledílem.

Za redakční tým Katy Reykjavík

ROZHOVOR: O válce, raketách, strachu a básních	4-7
ŠKOLNÍ ROK ZAČAL ZPRUDKA	8-9
O STUDIU V ZAHRANIČÍ	10-11
ZTRACENÉ PO ČESKÉ REPUBLICE	11-13
FILMOVÁ RUBRIKA: Óda na Better Call Sual	14
KNIŽNÍ RUBRIKA: Hot girl autumn	15-16
BĚH! NOČNÍ MŮRA NEBO RÁJ?	17-18
KOUKEJ, KOUKEJ, DUHOVÝ BÁL	19-21
WISH LIST-Příběh na pokračování	21-22
NEDĚLNÍ CHVILKA POEZIE	23
PERLIČKY	24-25

Rozhovor:

O válce, raketách, strachu a básních

Válka na Ukrajině zasáhla všechny z nás, počínaje setkáním s osobou nemluvící česky a snažící se porozumět přes peněžní příspěvky až k případnému soužití s uprchlíky v jednom domě. Přišlo mi zvláštní, jak se pozvolna a přirozeně toto téma vytrácí ze zpráv a dostává se do ústraní, přitom se skoro nic nezměnilo. Rozhodla jsem se oslovit svého kamaráda Míšu, se kterým jsem se seznámila na kurzech češtiny na našem gymnáziu, a ten souhlasil s poskytnutím rozhovoru v rámci šíření povědomí o pokračujícím konfliktu. Předem chci říct, že celý rozhovor probíhal v češtině, snad omluvíte místy krkolomný slovosled mého respondenta, ale našemu jazyku se učí pouze půl roku a dle mého je obdivuhodné, jaký obrovský pokrok udělal. Neberte zde nic smrtelně vážně prosím – prostě si dva přátelé povídali v parku na lavičce a byli rádi, že se domluví.

Válka začala 24. 2., ale už předtím byla nějaká neobvyklá situace.

Ano, v roce 2014 Rusové atakovali východní část Ukrajiny a poloostrov Krym, to je na jihu. Okupovali region Donbas a Luhansk. A to je vlastně všechno, moc o tom nevím.

Jak jsi byl starý, když se to stalo?

Bylo mi deset.

A jak jsi to vnímal? Dostávaly se k tobě nějaké informace? Řešilo se to hodně?

Myslím, že moji rodiče o tom hodně četli, ale mně bylo deset a neměl jsem o to zájem. Teď už o to zájem mám – co se tam vlastně stalo, jací hrdinové tam bojovali a tak.

Takže tě ta situace tehdy vůbec neovlivnila?

Ne, neměl jsem moc informací. Samozřejmě, ve zprávách to bylo, ale nedíval jsem se na televizi, byl jsem prostě dítě. Nezajímalo mě to.

foto: Velkej od Kolína

Tady v Česku jsme to celkem řešili. Co se tam děje, proč tam jsou, zaútočí, nebo nezaútočí. Spousta lidí si říkala, že je jen otázka času, než dojde k otevřené атаке, jiní tvrdili, že z toho nic nebude. A předpokládám, že když to zasáhlo nás, tady v Česku, tak na Ukrajině jste to taky museli probírat.

Jo, někteří lidé říkali jo, někteří, že ne. Vlastně potom, když se ptali zajatých ruských vojáků, proč přijeli na Ukrajinu, odpovídali, že to bylo jen vojenské cvičení. Nevím, jestli to řekli, jen aby byli jakoby nevinní, nebo to byla pravda. Nevím, možná to byla iniciativa jich samých, možná rozkaz Kremlu. Ale věděl jsem, že se na hranicích něco děje. Myslel jsem si, že z toho nic nebude.

Bavili jste se o tom nějak se svými vrstevníky?

Ne. Nás, malý děti, to nezajímalo.

Malý děti? Když se tohle dělo, tak ti bylo sedmnáct.

Sedmnáct je pořád malé dítě, ne?

Já se necítím jako malý dítě, a sedmnáct mi je.

Každý to má jinak.

Když se posuneme dál. Věděli jste, že se tam shromažďují ta vojska, ale nic významného se nedělo, až pak 24. narušilo Rusko suverenitu vašeho státu.

Já jsem se probudil ten den nejpozději ze všech. Maminka a sestra se probudily už dřív, prý protože se třásl pokoj. Sklo v oknech, nádobí, všechno. A já spal do pěti hodin. Pak ke mně přišla sestra a řekla: „Míto, vstávej, zaútočili na nás.“ Taky byla moc překvapená a bylo jí strašně. Ale nepanikařila. Určitě jí bylo strašně – jen tak seděla, dívala se z okna, ale nepanikařila. Nikdo nebyl v panice. Tatínek byl středem naší odvahy. Vypadal a působil klidně, díky tomu jsme byli všichni klidní. Cítili jsme se strašně, ale ne tak strašně, jako kdyby z tatínka taky vycházel strach.

Cítil strašně je hodně neurčitý. Co tím přesně myslíš? Strach? Nejistota, co bude dál?

Báli jsme se, že umřeme. Byli jsme v paneláku, ve čtrnáctém patře, a to je krásné místo k sestřelení

raketou. Byli jsme na místě, kde nám hrozilo velké nebezpečí. A proto jsme ještě ten den odjeli k příbuzným. Na vesnici.

Takže jste se celá rodina vzbudili v pět ráno.

Jo. Doma jsme byli asi do šesti do večera. Pak jsme jeli na venkov. Bylo tam více bezpečno. Ta myšlenka, že odjedeme, přišla až později. Předtím jsme jen seděli, nic se nám nechtělo dělat, jen jsme se dívali na televizi a čekali, co nám řeknou ve zprávách. Pak tatínek rozhodl, že odjedeme. Sbalili jsme se a chystali se k odjezdu. A já chodil po bytě, když mi přišla do hlavy taková básnička. Jakože jsem ji vymyslel. Cítil jsem hodně strachu, a ten je tam zapsaný. Nejenom strach ale i hněv. Že k nám přišly nějaký ruský svině s úmyslem nás osvobodit, že prý je náš pan prezident nacista, že celá naše vláda jsou nacisti, kteří utlačují a zabíjejí ruský mluvící obyvatelstvo. A že prý chtěli osvobodit tyto lidi. Něco podobného nejspíš říkali už v roce 2014.

Něco podobného se stalo i v Česku v roce 1968, kdy sem přišli na základě jednoho dopisu, taky osvobozovat. Chceš básničku přiložit na konec rozhovoru? Pro ruský mluvící čtenáře?

Můžeme. Tak jo.

Takže jste přijeli na venkov, celá rodina. Co se dělo dál?

V domě už bylo hodně lidí. Vlastně my, naše rodina – tatínek, maminka a čtyři děti a ještě fenka – a ještě jiná rodina – kmotr mého bratra, jeho manželka, syn, dcera a její manžel, další fenka a dva kocouři. Hodně zvířat, hodně lidí. Dům byl sice velký, ale už nás tam bylo moc. Byli jsme dost stísnění. Tam jsme bydleli jen deset dnů. Pak jsme se rozhodli, že pojedeme na Slovensko. Až pak, na Slovensku jsme se rozhodli, že pojedeme na Lomnici. Maminka tehdy našla na internetu, že rodina Thienen nabízí ubytování uprchlickým rodinám.

Když jsme se viděli poprvé, vyprávěl jsi mi o nějaké šílené cestě autem.

Od naší vesnice, která je vedle Kyjeva, jsme jeli přes západní Ukrajinu až na hranice se Slovenskem. To trvalo čtyři dny. To jsme spali dva dny v autě. Jeden den jsme zastavili na benzínce ve tři ráno, dvě hodiny jsme spali, pak jsme se probudili a jeli zase dál. Našli jsme jedno místo, kde jsme mohli spát, tam nás ubytovali v dětské školce, která byla kvůli kovidu prázdná. Tam pro nás udělali místo. A odtud jsme jeli na hranice se Slovenskem. Na nich jsme stáli ve frontě, dlouhé frontě. Stáli jsme tam celý večer a celou noc, až ráno nás pustili na pasovou kontrolu. Na Slovensku jsme našli hotel, tam jsme strávili dva dny. Poté jsme se rozhodli, že pojedeme do Česka. Na Lomnici.

Takže jste přijeli do Česka. Co se dělo pak?

Přijeli jsme v sedm hodin večer, otevřeli nám vrata, vzali jsme si věci a odnesli je do pokoje, co nám ukázali. Ukázali nám záchod, koupelnu, pokoje a kuchyň. Byl tam jeden sporák a lednička s mlékem a čokoládou. Dostali jsme celkově dva pokoje, jeden jako obyvák, jídelna, kuchyňský kout a čtyři postele, tam byli rodiče a děti. Já a sestra jsme byli v malém pokoji vedle. Rodiče pak často jezdili do Brna pro nábytek do pokoje, abychom měli kam dát věci.

Tys studoval na Ukrajině na univerzitě, jak to vypadalo po tom, cos emigroval?

Jak začala válka, tak nám nikdo nic nenapsal, žádný mail nebo tak. Pak na začátku března nám napsali, že budeme mít prázdniny do začátku dubna. A v dubnu se začalo učit online.

To znamená, že jsi byl dva týdny v Česku a neměl jsi školu. Co jsi dělal?

Seděl jsem doma, hrál jsem na počítači. Pak mi rodiče řekli, že se mám snažit, že se mám socializovat a že se mám začít učit česky, když jsme v Česku. Tak jsem začal chodit na kurz češtiny v Tišnově s Gábinou (Mgr. Hradilovou). Stejně jako moje sestra. No a pak jsem se normálně socializoval, seznámil jsem se s několika lidmi na kurzech, třeba s tebou nebo ostatními Ukrajinci. A postupně jsem začal mluvit česky.

Předpokládám, že ne všichni tví kamarádi emigrovali.

Ne, to ne. Má situace není tak běžná. Většina lidí zůstala na Ukrajině. Jen já a ještě dva moji spolužáci odjeli, jeden je v Ústí nad Labem a druhý v Polsku. Zbytek tam zůstal. A s nimi jsme v kontaktu přes telegram.

Co na to říkají, že jste utekli a oni tam zůstali?

Nic neříkali. Jen si ze mě dělali srandu, že jsem český howlighter, že budu vyjednávat na úřadech, ať pošlou tanky na Ukrajinu a tak. Prostě sranda.

Jak se ti líbí v Česku? Jsi tady spokojený?

Jo, líbí se mi tu. Tady je Evropa, víc než na Ukrajině. Ta je moc komunizovaná. Málo historických památek, žádné silnice, jen v Kyjevě. A takový starý paneláky. Máte blíž k Evropě, a to se mi líbí.

Když by válka nebyla, chtěl bys zůstat na Ukrajině, nebo jsi rád, žeš mohl vycestovat?

Myslím, že kdyby válka nebyla, určitě. Měl jsem pocit, že když pojedu sem a budu tady žít a studovat, udělám nějakou zradu vůči své zemi. Že odejdu a zapomenu na ni. Teď ale věřím, že se mi tady dostane lepšího vzdělání než na Ukrajině. A pak se jednou vrátím a budu pro svou zemi přínosnější.

Pamatuji si, že když jsme se seznámili, říkal jsi, že se do dvou měsíců plánuješ vrátit, žeš nečekal, že by ten konflikt mohl trvat tak dlouho.

Jo, to byl původní plán, ale ten se změnil. Na začátku jsme mysleli, že válka bude trvat dva tři měsíce. A teď to je půl roku. V nejbližší době se vracet nechci, ale jednou jo.

Co vaše rodina?

Mamince a tatínkovi se tady moc líbí. I mladšímu bráškovi. Já a sestra jsme na tom stejně. Původně jsme sem nechtěli, ale teď jsme za to rádi. Mě osobně na Ukrajině nic moc nedrží. Navíc se teď nemůžu vrátit na Ukrajinu, protože mi bylo osmnáct a nesměl bych vycestovat. Teď mám výjimku jako student vysoké školy, takže nemusím do armády, ale nikdo neví, co se stane dál.

Máš něco, co bys chtěl říct na konec? Něco sdělit čtenářům?

Ukrajinu. Pokud máte koruny, přispějte na Ukrajinu. Oni to potřebují.

Všechna pomoc, kterou můžete poskytnout, se bude hodit našim Ukrajincům, kteří bojují o

Myslím, že tím to můžeme uzavřít, děkuji moc za rozhovor.

Co říct. Jsem vážně ráda, že jsem mohla zprostředkovat Mít'ův příběh všem čtenářům našeho plátku. Pro mě to bylo příjemné letní dopoledne s kamarádem, o němž jsem věděla, že ho dlouho neuvídím, a kdy jsem konečně měla možnost zeptat se na věci, které jsem do té doby přijímala jen jako náhodné zmínky. A to bylo hezké rozloučení. Na konec příkládám výše zmíněnou Mít'ovu básničku a pevně doufám, že i pro někoho dalšího mohl být tento rozhovor inspirující.

*Жуть какая, страшно очень,
Сердце скачет из груди.
"Вставайте, собирайтесь срочно",
Взрывы, всполохи вночи.*

*Немає меж моему страху,
Нема прощення тим собакам
Геронтократія іде до краху
Не дайте місць страшним думка*

Velkej od Kolína

foto: TVT Motion

Školní rok začal zprudka

Měl jsem na sklonku srpna stejně jako loni možnost odjet s paní Kappelovou a paní Vašíčkovou a hrstkou animátorů a animátorek na od civilizace tuze odtržené místo jménem Prudká, kde se však někdo moudrý i tak rozhodl vybudovat nástupiště, a mohli jsme sem tedy pohodlně docestovat vlakem. Vynosili jsme stafáž z auta paní Vašíčkové a už se konal příjezd té hordy prepuberťáků, kterou zveme primou a již měly na dohled paní Minaříková s paní Fikáčkovou.

Naše animátorky jim představily praktická pravidla. Jedno z nich zvané pravidlo zvednuté ruky využíváme v situaci, když chceme někoho ztišit anebo že se budeme vyhýbat mobilům, když máme program. Pravidlo chleba máslo zase funguje na tom principu, že chlapci představují chléb, holky máslo. No a k čemu by byl takový suchý chléb či samotné máslo? Toto pravidlo tedy bývá leitmotivem všech aktivit, což se však primárně realizovalo dost těžko pro nízké zastoupení dívek v jejich řadách. Pochopitelně jsme si vytvořili jmenovky, poněvadž volat do davu něco ve smyslu „Hej, ty blondětej!“, upřelo by na nás tázavý pohled mnoho dětských árijských tváří.

Přesunuli jsme se ven, předhodili před ně několik icebreakerů. Měli za úkol na laně se seřadit a z gordického uzlu se rozmotat a ještě před obědem dostali do dvojic za úkol zjistit něco o tom druhém, něco, co by mohlo zajímat i ostatní, zkrátka nějaký špek. Po obědě jsme si nečekaně pochvalovali kuchyni a kuchyně si překvapeně pochvalovala, že spořádané děti vesměs snědly, co měly na talíři. Když jsme se zase všichni sešli, každý přednesl, co o svém konverzačním partnerovi nebo partnerce během poledního klidu zjistil, jestli vůbec něco pozoruhodného zjistil, a konečně jsme se přesunuli na hřiště, na ten kousek svěží zeleně na břehu řeky. Tehdy teprve dostala ta sladkými svačinami a dobrotami z kiosku nadopovaná banda příležitost vybit alespoň trochu ze svých nekonečných zásob energie. Na titěrné atomy hráli si nejprve a dle animátorem zadávaných kritérií tvořili molekuly a veškeré jejich úsilí bylo následně vloženo do běhání dokola kol sebe a honbou za sobolí šlachou. Během chvíle oddechu věnovali jsme se pak jasnoviectví. Nebylo vůbec lehké odhadovat, kterému konkrétnímu sportu se jaká paní učitelka věnovala, jaké roční období či snad jaké zvíře má či nemá ráda a s pětadvacetiprocentní šancí málokdo správně trefil, ke komu jaká řečená zkazka náleží. Posléze vyrazili jsme s primány do zoo, musili si zde bez mluvení předávat informace o zvířatech, která potkávají, a to tedy pomocí pantomimy. Legenda o dracích z tišnovského okolí svedla je pak do boje a stali se těmito draky po jednotlivcích, pak ve dvojicích a čtveřicích a osmicích a tato evoluce vyvrcholila u dvou draků o šestnácti lidech, kdy jen jeden byl drakem vítězným. Jak však již z legendy věděli, i tento šampion, poslední drak, nakonec zhynout přec musel hladem. Polemizovali jsme potom v kroužku, jestli ocas, nebo hlava je důležitějším článkem draka, avšak odpověď nacházela se právě někde mezi nimi, všechny části jsou přece podstatné stejně. Večer se, když už byli otrkaní, věnovali naši svěřenci předsedávání na židlích a procvičovali svá jména na jedné či druhé straně deky, za níž vždy stanul nějaký spolužák, a záleželo na rychlosti, kdo uhodne dřív jméno toho druhého, a jestliže ani jeden nevěděl, mohli se aspoň vzájemně představit. Za soumraku jsme den pomyslně ukončili v kruhu kolem svíčky, abychom se pak odebrali k ohni, který si tým i třída užili zvesela. Nezbývalo než realizovat krátký briefing a šmitec, spát jsme šli.

Nu, zatímco ráno již přijela druhá banda animátorů a primáni trénovali svá jména pomocí střelby z pomyslných coltů a hodem bambulí, trávník na hřišti ne a ne schnout. Lev, komár a králik, na jednoho z těchto živočichů musela se vždy půlka primy smluvit, než vyrazila vstříc té druhé půlce, a zajímavé bylo, že nejméně čtyřikrát po sobě se obě poloviny domluvily na to stejné, nikdo tudíž nebyl predátor a nikdo nebyl oběť a častokrát se zkrátka nic nedělo. Novou výzvou pro šestičlenné týmy staly se zlobří kameny a po dlouhém snažení se přece jen všechny skupiny dostaly k pyramidě správně přeskládané na opačném konci hrací dráhy se třemi stanovišti. Vynikli dobří běžci, již odběhali každou chybičku mnoha tahy navíc, a též přemýšliví mozci operací říkající svým kolegům, kam běžet a s kterým kouskem dřeva. Ještě více řevu a běhu pak probíhalo ve vlajkované, kde odhodlaným zlodějům nepřátelských vlajek, pohraničníkům horlivě bránícím svá území a strážcům na místě zamrzlých nepřátel snad mokrá trávník nevadil. Všichni se do hry pustili s velkou vervou, přestože zpočátku bylo strategií obou stran vyčkávat. Na úplný konec adaptačního pobytu primy se všichni navzájem obdarovali vzkazy psanými do papírových batohů na zádech a každý mohl se ještě vyjádřit pomocí obrázku. Vzpomínám si na pěkný výrok jedné z primánek, jenž zněl přibližně takto: „Jsem si vybrala obrázek, na kterém je pivo, protože u piva je prej obvykle sranda a my jsme tady taky zažili srandu.“ Mohu tento výrok za tým jediné potvrdit, jelikož jsme si čas strávený s primou velmi užili, a to i dokonce i bez piva.

Mnoho aktivit, z části podobných tomu, co předchozího dne zažili primáni, absolvovala 1. A v podání dalšího týmu animátorů. Utkvělo mi v paměti věštění, jelikož tentokrát vedle Soni a Marcely stanul pan Fiala, a zatímco fakta o prvních dvou už jsme slyšeli mnohokrát, pan Fiala měl u nás premiéru. Poprvé jsme slyšeli například to, že nenávidí, když ho někdo pozdraví slovy „dobrej“ nebo „zdravíčko“, můžete si to na školních chodbách sami ověřit. Když padlo, že někdo z přítomných kantorů viděl, a dokonce se mu i líbil film Jackpot, bylo všem jasné, že i tentokrát jde o pana Fialu. Nejen, že jsou prváci nadějní věštcí, ale i jejich výkon jako krátkých i dlouhatánských draků byl správně surový, ne sice tak, jako jsem na vzájemnou brutalitu zvyklý na ekumenických lesních kurzech, ale budu si tuto třídu pamatovat ne sice jako upovídanou, ale právě jako bojovnou. I tento večer konala se sedaná a taktéž deka, svíčka prošla všem rukama, z úst proudila vlídná slova a všichni se přesunuli ke krásně nachystanému ohništi. Stejně jako předchozího dne s jedním z primánů, pustili jsme se do filmové debaty i s jedním z prváků, mladší část týmu nás opustila a pan Fiala spustil na kytaru. Pozůstalou skupinu prvaček jsme učili doplňující verše k Žalmanovu Zpátky do lesů, byla to jedna z mnoha písní na naše přání, co nám pan Fiala zahrál, a pokud zrovna nehrál, pělo naše pěvecké trio, dovolím si podotknout, že poměrně obstojně a capella. Po zhodnocení dne uplynulého a naplánování toho dalšího jsme ještě dlouho naslouchali historkám paní Vašíčkové nejen o dětech a o psech, před spaním jsme v dobrém rozmaru ještě zkoušeli naše umění fixokresby.

I 1. A čekal po ránu bang, čelila nástrahám mnoha tahů zlobřími kameny, snad největší dobrodružství však zažila při vedení slepého po dvojicích. Přelézání přes pingpongový stůl a nástrahy říčního břehu nezůstanou, doufáme, zapomenuty. Vložili jsme taky prvákům něco málo o tom, jak se vlastně na tom zdejší gymplu žije, na koho či na co si dát pozor, co se dá se školou podnikat, jaké kurzy je čekají a vůbec vše, co jsme v tu chvíli považovali za obecně užitečné vědět. Psaní vzkazů na kousky lepicí pásky lepené na záda bylo jak jinak než úsměvnou aktivitou. Výmluvné bylo, když se panu Fialovi zjevilo na zádech označení „Čtvrtý tygr“. Každý shrnul své dojmy z uplynulého společného času pomocí obrázku a už se muselo jít na vlak. Vzápětí jsem Prudkou taktéž opustil, ale věřím, že svou absencí na adaptačním kurzu I. B jsem též o mnoho přišel, omluvte tedy, že jejich zážitky zde nejsou popsány. Děkuji, bylo to krásné a nejspíš zase za rok.

Solo strýček v čajové konvici

0 studiu v zahraničí

Jako každý snílek jsem si často představovala, jaké by to bylo strávit svoje roky akademického života v cizí zemi. Představa studia v zahraničí je romantičtější než knihy Jane Austenové. Uličky plné cizích jazyků, kaváren a balkónků se závěsy. Tohle léto se pro mě tenhle sen stal realitou. Hned po předání vysvědčení jsem přeplnila svůj kufr zbytečnými knížkami, sukněmi a patery páry bot, nasedla do auta a vyrazila vstříc tomuto dobrodružství.

Jak se dalo očekávat, cesta se nemohla obejít bez překážek. Samozřejmě, že když jsem se zrovna rozhodla vycestovat, tak Francouzi projevili svou výbojnou povahu. Protesty leteckého personálu mně s mamkou překřížily cestu a provázely nás během odletu. Po skoro zrušeném letu jsme za doprovodu brečících miminek na palubě přistály na jižním břehu Francie, v přímořském Montpellier. Region Okcitanie je typický svým celoročně krásným počasím, ojediněle usměvavými Francouzi a voňavým levandulovým mýdlem. Nadšení a nedočkavost z toho, že na tomhle místě strávím své prázdniny, mi pobláznily mozek. Ale proč lhát, plno mých představ bylo zbořeno. Velká města jsou děsivá – dost místa na to se zatoulat, moc možností výběru restaurací, moc neohrabaných lidí na hlavním náměstí. Nejděsivější jsou ale hlavně ta, ve kterých je náš mateřský jazyk nenalezitelný. Adresa studentské rezidence, ve které jsem měla být ubytovaná, naznačovala dlouhé probdělé noci v centru města. Můj pokojík mi vzal dech, ne v dobrém. Odpoledne jsme s mamkou strávily úklidem. Teprve až po ubytování jsem si uvědomila, jak těžký ten měsíc bude. Žádné vyvalování na pláži, hlavně tvrdá práce. Oficiálně sama v neznámém městě.

Můj melancholický večer před nástupem do „nové“ školy byl opravdu nezapomenutelný. Během jediného večera jsem se rozhodla dohnat všechny vědomosti, můj cíl – plynulá řeč ve francouzštině. To se opravdu během jednoho večera nepovedlo. První den čehokoliv je vždy nejděsivější. Je třeba se dobře představit a neudělat úplnou ostudu. Já jsem nebyla obdarována dochvilností. Můj nedostatek puntičkářství mě přinutil přijít pozdě hned na první hodinu. Bod udělat na ostatní pozitivní dojem splněn. Neodmyslitelným bodem studia je najít si kamarády. Na následující týdny bylo třeba si najít parťáky ke zkoumání města. Pravidlem číslo 1, nikde nechodit sama. Francie ve mně naštěstí vzbudila dávno zapovídanou vlastnost – upovídanost. Ta udělala moje hledání přátel mnohem snazší. Můj studijní výlet byl hned snazším. Ranní croissant hned chutnal líp. Nejlepší, co si z cestování může člověk odnést, jsou lidi, které na cestách poznáte. Náplní mých červencových dnů se stalo dlouhé studium francouzské gramatiky. Každé ráno v devět hodin jsem stála na prahu školy a vracela se do svého malého bytčku ve čtyři odpoledne. Mezinárodní složení studentů v mých standardních hodinách bylo nezapomenutelným zpestřením mých dnů.

Ráda bych tvrdila, že celý pobyt byl perfektním vykreslením takového toho romantického studia... ráno káféčko, o přestávce se svou malou francouzskou poezií sedět na lavičce, každý večer nový bar ale nic z toho se nestalo, nebo do jisté míry ne. Byla to tvrdá práce. Byl to každodenní boj mého snaživého extrovertního já a stydlivé introvertní stránky. Očekávalo se ode mě maximální nasazení. Flákání nebylo na programu dne. Všechna ta těžká práce se ukázala být nesmírně užitečná s příchodem 1. září a nástupem zpátky na gympl do maturitního ročníku. Občas se ale musím štipnout a uvědomit si, že se ten červenec opravdu stal.

Se zážitkem, jako je trávení měsíce ve slunné Francii, je samozřejmé, že přijde ten tázací moment: „Ale nezdálo se mi to náhodou?“ Mým probuzením a uvědoměním si své skutečnosti je kontakt s holkama, jež jsem v Montpellieru potkala. Mít kamarády po celém světě je dárkem a možnost navštívit své nové

známosti ve vzdálené Kanadě nebo v horkohlavé Itálii je důkazem, že stojí za to vystoupit ze své komfortní zóny. Ráda bych vypsala všechny své zážitky (ztracení se v Marseille, nekonečné loupání spálené kůže, zapojení se do průvodu během francouzského národního svátku). Co ale stojí za zmínění, je ponaučení... bílé bagety i v igelitu do večera ztvrdnou. Pro každého je výjezd do zahraničí nezapomenutelný zážitek. Je jedno, jestli se jedná o jednodenní organizovaný zájezd, studium, nebo výlet do Ostravy (cizina pro nás všechny). Osobně bych každému řekla: „Jo, stojí to za to. Jed!“

Kocomour

Z rubriky ze života Katy Reykjavík a Veru Brno

Uvádí příběh z Olomouckého kraje

Ztracené po české republice

Drazí čtenáři,

mezitím co jste se váleli a relaxovali na svých rozkvetlých zahradách, uvelebeni na socialistických lehátkách nebo snad jste se opékali u moře, zdolávali vrcholy hor jako praví horalové nebo prováděli jakékoliv jiné prázdninové aktivity, my jsme mezitím skočily do neprobádaných oceánů ČR a vydaly se do úchvatného města Olomouc nasát atmosféru a ráz této moravské metropole. My ovšem jako správné recesistky a provokatérky jsme toto město po celou dobu nazývaly jako Olmík, abychom vzdaly čest onomu infantilnímu jogurtu, co nás provázel v epizodě našeho sentimentálního dětství společně s tou prohanou kočkou od Pribiňáku, panenkou Barbie a melodickými písněmi Ewky Farne.

V době největšího zoufalství, což znamená někdy okolo května a půlky hodiny silozpytu, se do našich chorých hlav promítla vize, co takhle se vydat, v našem případě ztratit se (utopit se) v cizím městě? (tedy kromě Tišnova). Nebohé choré děvy usoudily, že to je brilantní idea. Zahrát si na dětinského Lukáše Hejlíka a jeho pubertální dceru Kláru. Proč ne? Když tak skončíme jako v tom filmu o únosech 17letých panen na heroinu v nějaké temné kobce, až na to, že naše matky by odmítly zaplatit výkupné místo zmobilizování armády ČR, a ještě by únoscům poděkovaly.

Naše cestovatelská odyssea začala jednoho červencového dne 5:30, kdy jsme se pomocí plánu, který překládáme jako historický pramen, s pocitem jako Kolumbus a klíčem naší cesty vydaly na brněnské vlakové nádraží, kde nadešla první zrada cestovatelského martyria. Ach, čtenáři, ta zrada, ta zrada! Lest vždy vzejde z míst, odkud to nejméně čekáte. Tentokrát ránu do živé krvácející tkáně zasadily kdo jiný než České dráhy, které prezentují rychlík Bouzov pod pseudonymem Šumperk. V závorce v závorce!!!! Tento atmosférický šok jsme okomentovaly různými vulgarismy. Poté jsme absolutně zkritizovaly stav záchodů, které měly do vize záchodů opravdu daleko. Jímá nás hnus, jen na to pomyslíme. Po hodině zhnusení, okukování spících lidí a setkání se s nepříjemnou průvodčí jsme dojely do Olmíku.

Vystoupily jsme z vlaku a připadaly si jako na Čoketce (ať je to kdekoliv) s dezorientovanými výrazy připomínajícími staré ženy s Alzheimerovou chorobou, co utekly z léčebny vstříc velkoměstu a možnému zatracení. Když jsme se ocitly před budovou s nápisem Olomouc hlavní nádraží, jejíž vzhled Katy

Kdybychom měly popsat, jak na nás působila olomoucká společnost, s naprostou upřímností a sarkasmem odpovíme, byl to opravdu rozmanitý zážitek. Už od muže se závislostí na heroinu, co nás pozdravil na nádraží. My mu ovšem odpověděly v duchu etikety, jak nás to učil Ladislav Špaček ve svých videích. Nerudný stařec vydal za příběh na několik řádků tiskařské černi. Také posezení v kavárně se pro

nás stalo galerií prapodivných exponátů. U protějšího stolu zasedla extremistická skupina matek na mateřské. Během pouhých 10 minut jsme se dozvěděly o jakési Amy, kterou exkomunikovali ze svého klubíku. Šťastná tož žena. Mezitím co matky hanily tu nebohou ženu, co se odmítla vydat cestou moderní lesany, my jsme zjišťovaly, kde vůbec jsme a kam se budeme ubírat dále. Po celou dobu nás však zde pozoroval velmi zvláštní muž s pohledem dravce, který brzy sní svou kořist. Poté však ani nedopil svou kávu a zmizel. Naše dva mozky nabitě přílišnou fantazií a paranoiou začaly jet na plné obrátky, co to asi bylo za člověka. Únosce? Podivný přízrak Augustýna, který chtěl vyslechnout naši fascinující konverzaci? Či snad jen úchyl, jenž nemá na práci nic lepšího než pozorovat sedmnáctileté dívky v kavárně? Nikdo neví, ale vrátily jsme se ve zdraví, abychom mohly zvěstovat své zážitky a to je asi nejdůležitější.

Ach, náš velectěný čtenáři, dostaly jsme se až na konec naší odyssey. Zvládly jsme dojít zpět ke staré cihlárně a chytnout správný vlak do Brna. Potkat znovu nepříjemnou průvodkyni, která vynadala ubohé Veru Brno, že si své unavené nožky, vyčerpané po celém dnu ťapání, hodila na protější sedadlo. Dívky se rozjely do svých domovů a překvapily své rodiny tím, že tento výlet skutečně zvládly a nikde se neztratily. Co bude za rok, to je ve hvězdách a v andělských číslech, ale naším snem je dobýt Bratislavu, ano, slyšíš správně, po letošním úspěchu roztahujeme křidélka a vydáváme se do zahraničí. Lehce se bojíme, aby nás odtud nevyhostili, jelikož pokaždé, když se Veru Brno pokouší o něco jako slovenštinu, Katy Reykjavik ji shodí se slovy, že zní jako náš bývalý pan premiér. Přemýšlíme, zda je toto více ponižující pro Veru Brno, či pro Českou republiku. Nemůžeme se dočkat, co nás čeká v této cestovní rubrice dále, a doufáme, že se zase brzy setkáme se všemi našimi věrnými čtenáři a dopřejeme jim chvíli odreagování a pobavení.

Navždy vaše věrné geniální přítelkyně

Katy Reykjavik a Veru Brno

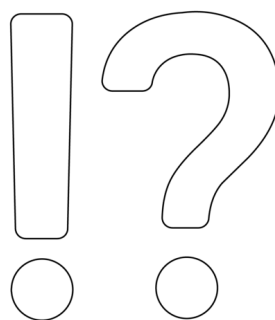

foto: CanStock

Óda na Better Call Saul

V minulém čísle časopisu TiGy jsem se během recenze filmu Nobody dostala

k doporučení na závěrečnou sérii seriálu Better Call Saul. I přes to, že seriál skončil již před dvěma měsíci, ve mně stále doznívají silné emoce, a proto jsem se nyní rozhodla k recenzi tohoto seriálového počínu.

Ještě než se ale do ní pustím, začnu menším úvodem. Kriminálně dramatický seriál Better Call Saul se na televizní obrazovky dostal v roce 2015 a skončil v roce 2022, kdy přinesl šest sérií celkově s šedesáti třemi epizodami.

foto: ČSFD

„Hi. I'm Saul Goodman. Did you know that you have rights?“ ozvalo se v roce 2009 z reklamního spotu v dnes již legendárním seriálu Breaking Bad. Takto se v seriálu představil vypečený právník Saul Goodman, který sloužil v tomto případě spíše jako komediální prvek. Jeho seriálový nástupce Better Call Saul mapuje cestu Jimmyho McGilla, právníka, který se sám houpe na hraně zákona. Právníka, kterého jeho životní dráha dovede až do bodu, kdy se stane Saulem Goodmanem.

Vidíme to, o čem jsme v předchozím Breaking Bad neměli ani potuchy. Vidíme minulost a to, proč se z problematického, ale hodného člověka stal ignorantský, v hloubi duše vystrašený člověk, jehož žene jen touha po penězích. Vidíme cestu, tu transformaci. Ta se z velké části stává působením samotného hrdiny či jiných postav, například bratra Chucka McGilla, geniálního právníka, jehož si Jimmy neuvěřitelně váží, či sebevědomé právničky Kim Wexler, kdy postupně mezi ní a právníkem Jimmym nepůjde jen o kolegiální vztah. Jimmy se ovšem nezměnil jen myšlením. Ikonickým poznávacím znamením jsou na Saulovi na rozdíl od Jimmyho jeho pestrobarevné obleky a přehnaně afektovaný projev, což je přesně to jediné, co nám Breaking Bad ukázalo.

Jedná se o seriál, který sleduje obyčejné lidi dělat obyčejné věci. Má to ovšem své ale. Vzájemné ovlivňování postav ústí až do takových situací, kdy divák již obyčejným situacím rozhodně nepřihlíží. Postupná gradace od prvního dílu první série až po závěrečný díl celého seriálu je neuvěřitelná. Po každém díle jsem nemohla uvěřit tomu, že můžou být lepší a lepší, ale ony byly! Děj, při kterém se z právníckého dramatu s komediálními prvky stává poutavé krimi s černobílým závěrem, je naprosto nepředvídatelný. Každým dílem jsou postavy více a více sráženy, ať už svými, či rozhodnutími jiných postav, kdy na konci zbývá již jen jedna otázka. Smířit se, či se vykoupit?

Chápejte mě, ten seriál je umělecké dílo. Má mistrovsky propracovaný a originální scénář doprovázený fenomenálními hereckými výkony, musím vyzdvihnout hlavní dva představitele, a to Boba Odenkirka a Rhea Seehorns. Dále je filmařsky dokonalá kompozice, barvy, kamera a střih. Záběry typu někdo něco obyčejně stěhuje, někdo obyčejně kope do hlíny, zní nezáživně. Ovšem režisér Vince Gilligan to tak rozhodně nevidí a s těmito záběry vskutku nešetří. A proč by ne! Gilligan je mistrem svého oboru, takže jakmile přijde nějaká pětiminutová sekvence tohoto typu, já mu to naprosto žeru i s navijákem.

Leč většina fanoušků stojí za tím, že dnes již legendární Breaking Bad je nepřekonaný seriál, dovolím si tvrdit, že jeho následovník Better Call Saul je dílem lepším. Je to pomalejší, umělečtější a komplexnější dílo, na které i po dvou měsících budu ještě dlouho vzpomínat.

Malej od Kolína

Hot (intellectual) girl autumn

S příchodem nekonečných dešťů, úprkem ptáček a úklidem letních tílek na spodní přihrádku své skříně se pokaždé postavím před svou milovanou knihovničku a promlouvám do duše svým přeplněným poličkám. Je vyřčena ona každoroční otázka: „Kterou z vás si tenthle podzim přečtu?“ S mnohými se znám jen letmo, přes kamarádky nebo když jsem je soudila podle obalu v knihkupectví. Ambiciózně si vytipuji své modelky jako z módního časopisu. Nakonec si stejně ponechám jen ty tři nejtenčí oblíbenky. Určené pro moji čtecí runway, musí taky splňovat všechna moje dopředu promyšlená kritéria, odvíjející se od počasí a hladiny mé melancholické nálady. Je fér po podzimních knížkách požadovat, aby zpříjemnily odpoledne pod teplou dekou.

S opadajícím listím přichází takzvaně čas gotický a na moje každoroční rande s Viktorem Frankensteinem se opět dostavila mléčná ranní mlha. Jsem od přírody nostalgická a s Viktorem se mi nechce rozcházet. Ve jménu zkoumání a objevování je potřeba se nedostavit na naplánovanou schůzku a radši hledat dál. Dobrá tedy, konec s poblázněným doktorem, chce to jinou gotickou bizárnost. Chce to něco tajemného a mýtického. Chce to Tajnou historii. Poprvé jsem se s Richardem Papiem viděla v zapadlých regálech malého knihkupectví. Po zdrženlivém představení mi začal vysvětlovat svůj původ jako deskovou hru. Rozmlouvání o jeho prestižní univerzitě blízko Vermontu, Hampton College, byl jenom začátek. Na Hamptonu vyměnil medicínu za antickou řečtinu. Inteligentní muži se mi vždycky líbili. Kurz řečtiny byl limitovaný a jeho lektorem byl neoblíbený podivín Julian. Jak Richard naznačil, lektor si z kurzu udělal spíš kult mladých intelektuálů. Není v antickém Řecku takových kultů plno? Moje uši plesaly. Jeho mysteriózní přátelé byli ještě poutavější. Geniální Henry Winter, troufalý Bunny, hypochondr Francis a příliš si blízká dvojčata Camilla a Charles posedli Richardovu mysl stejně jako tu mou. Drama, které vládlo mezi členy skupiny, mi Richard nastínil jen letmo. Kdo dluží peníze? Kdo se nejlépe obléká? Kam zmizel Bunny? Při mých dotěrných otázkách byl poněkud úskočný. Bylo mi jasné, co se děje. Ten kluk něco skrývá.

Debut ikonické americké autorky Donny Tarttové, který je volně inspirovaný spisovatelčinými školními roky, popisuje příběh mladého Richarda a jeho roku na elitní univerzitě. Cestu mu proplete okultismus, antické rituály, Homér a vražedná zima. Tajná historie je slavnou tváří žánru tzv. dark academia (subkultura, která romantizuje prestižní, často elitářské školy, učení se do půl třetí ráno, bílé košile s volánky a kávu místo vody. Posedlost klasickou literaturou je povinnost). Trocha romantizování, studování je každý podzim potřeba. Kdo se nechce cítit jako oxfordský student, čas od času provádějící polyteistické rituály?

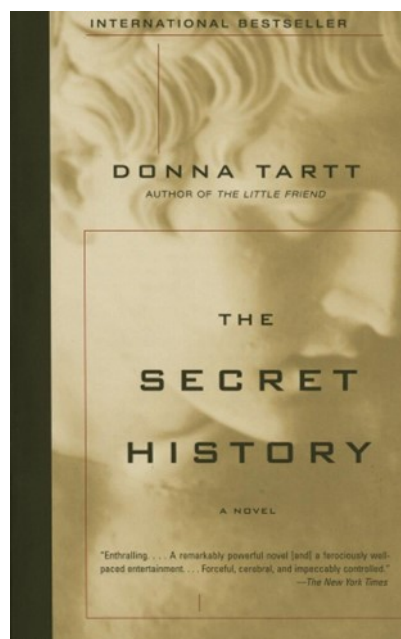

foto: Knihcentrum

Richard byl perfektním adeptem. Je ale potřeba pátrat dál. Jeden rozhodně nestačí. Nemusela jsem hledat dlouho. S Jeanem Baptistem Grenouillem jsem se poznala přes kamarádku. Ze začátku jsem se obávala možných kulturních rozdílů. Brzy jsem však pozorovala jeho kvákání a následně bravurně a plynule odpovídala větami jako „Oui, oui.“ nebo „Non!“ Měli jsme plno společných zájmů... oba nejsme

foto: Knihy Dobrovsky

velcí fanoušci Paříže, milujeme přespávání v jeskyních se záminkou stranění se společností a jsme nenasytní sběrači drahých parfémů. On je ale vyráběl v Grasse! Tenhle fakt mě zaskočil. Jean-Baptiste se mi svěřil o svém daru, prý dokáže cítit každý existující pach na zemi. Zprvu jsem mu neveřila. Když však dokázal vyčmuchtat starou kapří šupinku v mé peněžence, byla jsem přesvědčena. Opakovaně se mě vyptával na moje předchozí známosti, což mi bylo dost proti srsti. Laškovně se na mě smál a slíbil mi, že *ze mě vytvoří parfém*. Prý doslova. Tenhle jeho závazek se mi zdál dost nemožný, ale s jeho zkušenostmi a slavnými kontakty jsem si říkala, že bych tohohle ďábelského chlapce neměla podceňovat. Poslední kapkou ale bylo, když se mě zeptal, jestli by si nemohl pro inspiraci tedy vzít můj vzorek, a místo toho, aby přijal moji nabízenou ampulku voňavky, mě začal očmukávat. Ale to je možná normální pro lidi narozené v Paříži. O Francouzích se říká, že jsou velmi kontaktní. S přátelským *au revoir* jsme se rozloučili.

Parfém, příběh vraha, je přesně ta nechutná morbidnost, která je na podzim potřeba. Příběh o Jean-Baptistovi je dost poutavý na to, abychom my čtenáři zvládli pročíst pasáže plné vražd a francouzských smradů (i vůní).

Mému srdci nejbližší se stala Lenička, se kterou mě seznámila moje maminka ale slýchala jsem o ní ze všech koutů. Strávily jsme spolu pouhé tři dny, tři dny nezapomenutelné. Odjely jsme spolu do Poltic, kde žila její ztracená maminka Maja. Leniččin příběh byl bolestivý, ale poučný. Psalo se 17. listopadu 1989 a napjatí studenti vyšli do ulic vyjádřit své názory na vládu. Ani jeden z nich neměl tušení, že právě ta vláda o jejich plánu věděla celou dobu. Ani jeden z nich si nepředstavoval, co se s nimi může stát. Ani jeden z nich nemohl vědět, co se bude dít. Revoluce byla potlačena. Vojáci ovládli ulice. Lenčini rodiče jsou pryč. Osud, který se chystá pro neposlušné Čechy a Slováky, představoval nepropustnou cenzuru, odcizené děti a nekonečné zatýkání nejbližších. Silná Lenka se mi přiznala, že jediné, co jí po rodičích zbylo, byla jen její vlastní podoba a zmínka o Polticích. Jejich konec byl pro ni záhodou. Bez dechu jsem s ní probděla všechny noci. Bylinky provoněly celý dům. Listy spadly. Listopad znovu přišel. Naděje se zrodila znovu.

Napadlo vás někdy, jaký by byl život, kdyby 17. listopad nevyšel podle představ? Pokud máme v Česku nějakou literární celebritu, tak titul náležitě přísluší Aleně Mornštajnové. O Listopádu jsem slýchala už od jeho prvotního vydání, ale k přečtení jsem se dostala až o mnoho let později. Žádná jiná knížka nedokáže člověka zaskočit tak, jako právě Listopád, jehož zvraty mi opravdu vzaly dech. Nejpoutavější připomenutí, že svoboda slova je dar, kterého si mnoho z nás neváží tolik, jak bychom měli.

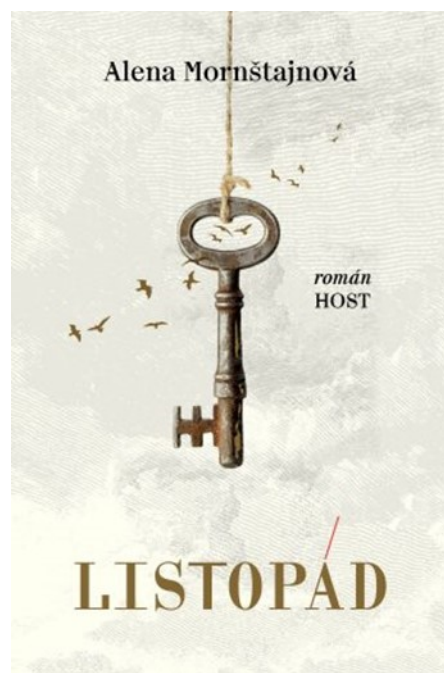

foto: Databáze knih

BĚH! Noční můra, nebo ráj?

Možná jste se po přečtení slova „běh“ zděsili, proběhl vám mráz po zádech a řekli jste si: Běhání není pro mě! Tento postoj k běhu možná spousta lidí získala kvůli školní vytrvalosti, kdy jsou žáci postaveni na start, není jim ani vysvětleno, jak mají správně dýchat, a už je odstartováno. Mnozí tak doběhnou, padnou na zem a myslíte si, že do pár minut je budou odnášet nohama napřed. Tímto článkem bych chtěl tento druh pohybu a léku představit, zlepšit mínění o něm, dát pár rad na začátek a možná někoho namotivovat.

JAK TO S TÍM BĚHEM JE?

Běh je přirozený lidský pohyb, který člověk vykonává už od počátku své existence. V pravěku se lidé snažili dohnat unikající večeři, ve starověku zase Feidippidés doběhl se zprávou o vítězství Athéňanů nad Peršany, a díky této legendě mohl vzniknout maratonský běh. Běhání je skvělým lékem na tělo i duši. Nejenže si pravidelným během dokonale vyčistíte hlavu, ale po každém náročném běhu nastane i odměna v podobě tzv. hormonů štěstí, což jsou již všem známé endorfiny. Po fyzické stránce věci je to ta nejlepší aktivita na rychlé zhubnutí a také na posílení imunity a srdce.

Sír z Pernštejna při běhu

foto: Sír z Pernštejna

JAK MÁM ALE ZAČÍT?

Nazuj boty a VYBĚHNI! Neměl bys ale také zapomenout se protáhnout. Tělo tak bude připraveno na zátěž a první kilometry budou o něco jednodušší. Rozcvičku si můžeš představit ve formě běžecké abecedy, rozhybání kloubů a protažení důležitých svalů. Jsi zahřátý a můžeš se vydat na trať. Ze začátku stačí opravdu pomalý běh, který můžeš doplňovat rychlejší chůzí. Není dobré, když hned vyběhneš v euforii velkou rychlostí a po pár desítkách metrů stojíš u stromu a nemůžeš se nadechnout. Soustřed se, aby tělo bylo uvolněné a na pravidelné dýchání, protože každý z nás určitě zažil nepříjemné píchání v boku, které je způsobeno nedostatkem kyslíku v bránici. Po návratu by ses měl staticky protáhnout, aby svaly neztuhly a měly možnost dobře zregenerovat. Finálním krokem už je se radovat z prvních uběhnutých kilometrů a těšit se na další výběh.

SHRNUTÍ A PÁR TIPŮ NA ZÁVĚR

ROZCVIČIT SE – tělo alespoň nedostane šok, že musí hned začít běžet

POMALÝ BĚH – ze začátku je dobré zařazovat pomalý běh, aby si tělo zvyklo na aktivitu

DÝCHÁNÍ – soustřed' se na pravidelné dýchání

ČAS NEBO KILOMETRY? – Na začátek je dobré si dát čas jako cíl, např. dnes poběžím alespoň 30 minut. Je to větší motivace, jelikož si běžíš svým tempem a nejsi zklamaný, když těch 5 kilometrů neuběhneš.

ŘEKNI KAMARÁDŮM – pokud nechceš běhat sám, můžeš říct někomu ze svého okolí a můžete se navzájem hecovat

ZÁVOD – V rámci motivace se můžeš přihlásit do nějakého závodu, v němž nechceš doběhnout jako poslední, že?

ODMĚŇ SE A HLAVNĚ SI UŽÍVEJ – Po běhu se můžeš odměnit třeba kouskem čokolády. Běh ber jako něco, co chceš a ne musíš. Ber ho jako čas pro sebe, odpočinek, k vyčištění hlavy a relaxaci v přírodě. Užívej si tu cestu, ať už tu, kterou běžíš, ale také tu, kterou se dostáváš k svému cíli. (třeba právě uběhnou nějaký závod a nebýt poslední :D)

Přeji hodně štěstí všem běžcům, ať těm stávajícím, anebo těm, co se právě rozhodli začít, a věřím, že se běh stane vaším koníčkem anebo formou prokrastinace, jako se stalo u mě.

tipy na další články nebo registrace na závody

anketka

Sir z Pernštejna

Koukej, koukej, duhový bál!

V tomto článku vám představím ballroom kulturu, původně americkou subkulturu, která je, jak někteří její členové tvrdí, velkou inspirací moderního zábavního průmyslu. V článku budu používat mnoho anglických slov a pojmů, které se budu snažit vysvětlit, jak nejlíp umím. Systém ballroomu je ale dost komplikovaný a pochopit jej doporučuji skrz navštívení bálu samotného. (Pojem bál je detailněji vysvětlen níže.)

Co je to ballroom kultura?

Lepší otázka by byla, co ballroom kultura není, jelikož toto označení nese komunita lidí, scéna i subkultura zároveň. Pro mnohé je ale ballroom mnohem víc – například zakladatelka slovenské ball scény Monika Prikelová tvrdí, že ballroom je alternativní realita, svět ve světě, který má vlastní pravidla, a to jak morální, tak praktická. Hlavní morální pravidlo je otevřenost a diverzita. Ballroom byl založen queer lidmi z amerických minorit, černochoy a Hispánci, a dodnes, zvláště v Americe zůstává výsadou těchto komunit. To ovšem neznamená, že když do těchto skupin nepatříte, nebudete vítáni. Právě naopak. Každý si na bále najde své místo, i svoji kategorii. (o tom níže)

Co je to bál a jak funguje?

Členové této komunity se setkávají na bálech, kde se místo valčíku, který byste potkali na tom tradičním bále, provozuje tanec vogue. Vynález tance vogue se datuje do tzv. Harlem Renaissance, období rozkvětu afroamerického umění ve čtvrti Harlem v New Yorku. Vogue má tři hlavní odvětví – new way, kde se klade důraz na flexibilitu, old way, kde se holduje symetrii, a vogue femme, kde se tanečnice zaměřují na vyjádření své femininity. Tento tanec byl údajně inspirován pózami z módního časopisu Vogue, podle nějž se jmenuje. Bál je pořádán buď jedincem, nebo i skupinou lidí. Jedinec nepatřící do žádného house si říká 007. Na bále se nesoutěží pouze v tanci vogue, existují i jiné kategorie, které se zařazují do hlavních druhů kategorií: runway – módní kategorie, realness – ztělesnění nějakého zadání a pro školní časopis poněkud kontroverzní body and sex siren – kategorie o sebejistotě a prezentování svého sex appealu porotcům a divákům.

vogue femme

new way

old way

foto: Spotify

Co je to house?

Skupina lidí si říká house. House je spojení konceptu rodiny, módního domu a skupiny tanečníků a jiných vystupujících. V čele house stojí buď dva rodiče, nebo jen matka nebo otec. Rodiče či rodič house se stará o všechny jeho členy jak finančně, tak emočně. Termín house poprvé použila Crystal Labeija v roce 1972, a tak založila jen z nejslavnějších housů vůbec – the royal house of Labeija. Systém housů je opravdu velmi komplikovaný, jelikož house může mít různé odnože v jiných státech nebo jiných územích (tzv. chapters). Tímto nabírají housy nové rozměry a mohou obsahovat několik párů rodičů, každý přidělený k jiné chapter. To potom znamená, že některý je určen overall father nebo mother, což znamená, že symbolicky sídlí až na vrcholu pyramidy lidí tvořící house. Někteří mohou být ve dvou zároveň. Teď si říkáte, jak je to možné? Celá ballroom scéna je totiž rozdělena na kiki scénu a major scénu. Například již zmíněná Monika Prikkelová je v kiki scéně známá jako Monika Velvet, ale v major scéně se ji neřekne jinak než Monika Tisci. A na vysvětlenou, kiki scéna je zpravidla pro mladší, nezkušené a nováčky. Porotci jsou mírnější a zadání jednodušší. Major scéna je pro ty, co si jsou jistí v sobě a ve svých dovednostech. Major houses také bývají mnohem větší a mají větší, někdy až světovou působnost než kiki houses. Dokonce i Česko a Slovensko má svoje známé kiki housy – Ambitchous s rodiči Michal Ninja a Monina 007, Freija s rodiči Lana 007 a Oli 007 a již zmíněný Velvet s rodiči Monika a Viktor Tisci.

Velvet

Ambitchous

Freija *foto: Instagram*

Kdo figuruje na bálech?

Bál je vždy někým svolán, v dnešní době je to skrz sociální síť. Tomuto člověku se anglicky říká host, tedy hostitel. Host si vybírá porotce, těch musí být vždy lichý počet, aby se nezasekli u rozhodnutí, které vyjde půl na půl. Dále je vybrán DJ, což asi ani vysvětlovat nemusím, když jsou bály především taneční záležitostí. Poslední, ale asi nejdůležitější člověk na pódiu je tzv. MC – člověk, co drží v ruce mikrofon, vyvolává atmosféru, koriguje dav a určuje výherce podle rozhodnutí poroty. Na většinou podlouhlé pódium vstupují soutěžící, kteří jsou hodnoceni. Podél podia potom sedí a stojí publikum, na československé scéně to většinou bývá okolo 200 lidí. Nejznámější bál na světě – the Latex ball v New Yorku navštěvuje až 2000 lidí.

Jak se soutěží?

Na bálech je dodržován přísný, ale jednoduchý systém. (Ano, některé věci v ballroomu jsou dokonce jednoduché.) Nejdřív soutěžící, tedy jakákoliv dobrovolná osoba vystoupí na pódium a ukáže svůj talent, ať už je to chození jako model/modelka, tanec vogue, prezentování sebe sama a svých částí, jako například obličej v kategorii face nebo těla v body. Potom buď dostane skóre tens, což je deset od každého porotce, nebo chop. Chop je automatické vyřazení z kategorie, což ale neznamená, že chopnutá osoba nemůže zkusit štěstí v jiných kategoriích noci. Jestli tedy soutěžící dostane tens, čupne si někde v rohu podia a čeká, až se ukážou všichni, co chtějí soutěžit, v ballroom jazyku walkovat. Po dokončení tohoto procesu jsou určeny dvojčky soutěžících, a to buď v pořadí, v jakém walkovali, anebo náhodně, podle toho, kdo spolu zrovna chce soupeřit. Z dvojice postupuje vždy jen jeden,

opět určený porotou jednoduchým ukázáním. Soutěžící se ucházejí o grand prize, což může být trofej nebo i nějaká odměna. Grand prize vždy vyhraje jen jeden, ale může nastat situace, kdy soutěží proti sobě dva z jednoho house, potom se GP předává house jako takovému.

A teď už máte aspoň základní přehled o světě ballroomu. Nebojte se přijet podívat třeba do Brna, Prahy, Vídně, Bratislavy, Berlína nebo i do samé kolébky této komunity, New Yorku.

Martin x

Wish list

Kapitola 2 – Premiantem snadno a rychle

Rekapitulace aneb v minulém díle jste viděli:

Viděli jste mě, jak v absolutním zoufalství bloudím městem a narazím na nezajímavou nástěnku s velice zajímavým papírem. Papírem, který jsem tam celý týden nechala viset a vrátila se pro něj, až jsem dostala jedničku z fyziky. (Pro detailnější a smysluplnější popis událostí v příběhu o papíru, který plní přání, si přečtěte minulé číslo TiGy.)

Od nalezení podivného plakátu uběhlo víc než měsíc, venku začalo být fakt hnusně, většina stromů už opadala a ze mě se pomalu ale jistě stával premiant. Ty tam byly nekonečné večery strávené učením a následná tichá panika u písemek. Můj prospěch se strmě zlepšoval a já konečně měla čas na sebe.

Tenhle nově nabitý čas jsem sice zatím využívala jen k dohánění dlouholetého spánkového (a seriálového) deficitu, ale to hodlám změnit. Konečně jsem – znovu po dlouhé době – vytáhla svůj malířský stojan a začala malovat. Slyšela jsem sice legendy o lidech, kteří dokážou skloubit své koníčky a školu, ale já se bohužel na takovou úroveň v organizaci svého času nikdy nedostala. S Wish listem mi odpadla jedna z největších starostí mého života. Ani otravně zvonící budík, autobus s každodenním zpožděním a vyhlídka celodenního vyučování mě nedokázaly vyvést z míry. Skoro jsem se do školy i těšila. Upřímně, bylo to skvělé.

Seděla jsem nad písemkou z dějepisu a předstírala, že horečně píšu. To, co jsem věděla, se dalo napsat ani ne za minutu, ale bylo mi blbý odevzdat papír s přesně pěti slovy a dostat za to jedničku. To prostě není fér vůči mým spolužákům a nebylo by správné je znervózňovat, když se tak úporně soustředí. Chudáčci. (Tohle sice vyznělo jako výsměch, ale já jim vážně držela palce. Teda aspoň některým.)

Zvonek ohlásil konec poslední (osmé) hodiny a já co nejrychleji opustila učebnu chemie. Po dlouhé době jsem se konečně těšila domů. Téměř jsem seběhla staré ošlapané schody a urychleně vyšla do venkovní plískanice. Wish list jsem měla bezpečně uložený v kapse nepromokavé bundy. Nemohla jsem dopustit, aby se něco stalo mému tajemství úspěchu.

Od doby, co mám Wish list, se s rodiči hádám minimálně (to je upřímně docela nezvyk), zvlášť po tom, co se můj prospěch jako mávnutím kouzelného proutku zlepšil. Všem jsem úspěšně nalhala, že

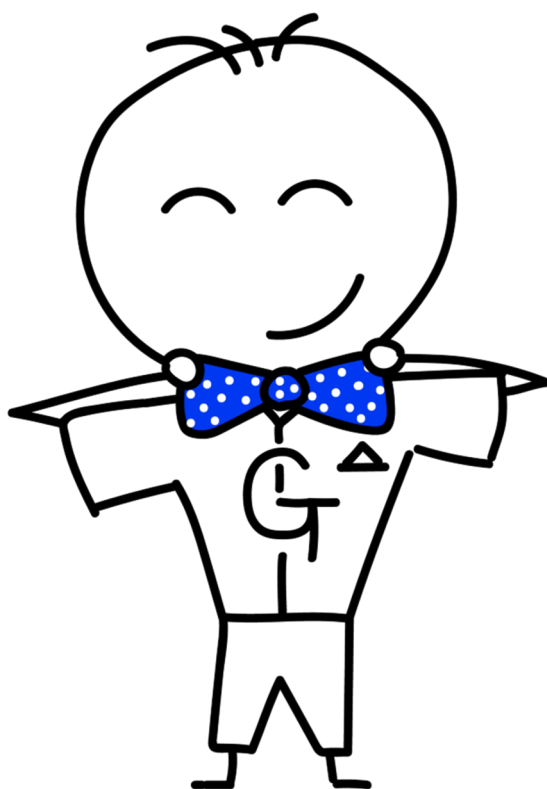
jsem se začala systematicky učit. Bylo to jednodušší, než bych čekala. Všechno bylo jednodušší, než bych čekala. Konečně jsem měla pocit, že něco zvládám. To, že jsem lehce podváděla, byl detail.

Já začala něco zvládat a moji spolužáci něco naopak přestali zvládat. Tak to už asi chodí. Možná ztratili poslední zbytky motivace cokoliv dělat. Krize středního školního věku. Nevysvětlitelné selhávání u testů, na které se poctivě chystali, se postupně stávalo hlavním konverzačním tématem v naší třídě. A já se snažila dělat, že se mi konečně daří díky tvrdé práci nebo tak něco. Už nějakou dobu mě pronásledoval nepříjemný pocit, že za to možná (opravdu jenom možná) můžu já.

Po cestě domů mi to vrtalo hlavou. (Taky mi vrtalo hlavou, proč jsem si nevzala deštník, ale to pro můj příběh není relevantní.) Vlastně mi to vrtalo hlavou skoro pořád. Pokud na mém podezření něco bylo, tak... tak jsem o tom nechtěla moc přemýšlet. V autobuse jsem z kapsy vytáhla Wish list a urychleně napsala: „Přeju si, aby dnešní písemka dopadla dobře všem v mé třídě (včetně mě).“ Protože pokud Wish list vážně funguje tak, jak si myslím, možná bych se možná vážně měla začít učit. A smířit se se skutečností, že jsem možná (opravdu jenom možná) sobecká svině.

Příští týden jsem proležela v posteli s horečkou a Netflixem. Snad to bylo i stresem z toho, jak dopadl můj pokus. (Nebo z bouřky, ve které jsem šla domů.) Podle zpráv mých spolužáků test z dějepisu nedopadl extra špatně, ale ani extra dobře. Naše výsledky byly úplně normální, možná lehce nadprůměrné. Nikdo sice nedopadl úplně hrozně, ale to nebylo nic zvláštního. Víc jsem vědět nepotřebovala. Pokud můžu Wish list použít na cokoliv a nikomu se nic nestane, tak je konečně načase zapojit svou kreativitu. Konec konců jenom si spravovat známky není nejperspektivnější věc, co se dá s Wish listem dělat.

iwhy

Nedělní chvilka poezie

Básnická tvorba studentů

Pták a lev

Vidět na lidech kvality,
srovnávat se s nimi.
Jako když lev se dívá na ptáka
a taky chce umět létat.

Pták se dívá,
dívá se zpátky na něj.
A stěžuje si,
jak je proti lvu malej.

Lidé, co závidí, jsou slepý.
Nevidí totiž v sobě to výjimečné,
ten čin, co může být velkolepý.

Porovnávat se, a ještě k tomu
s ostatními.
Je to zcela zbytečné...
Protože nimi nikdy nemůžeme
býti,
a navíc je to i dost nebezpečné.

Anonym

Hádali se dva,

kdo má víc
a kdo víc dá
Kdo větší dům si postaví
Kdo více peněz vydělá

Jak jste hloupí
Jak jste slepí
že pro oči nevidíte

Přejde rok a přejde čas
a vaše hroby budou stejně velké
A vaše hroby budou stejně velké
až venku bude sněžit zas.

Čarodějnice z Amesbury

Starý pán

Má vrásčitou tvář, pohled tvrdý
jako kámen,
opírá se o svou berli, jen v srdci
mu zůstal známý plamen.
Vzpomíná v parku na ty staré
časy,
na své dětství, kdy počítal dny,
než dozrají klasy.

Vlasy mu zšedivěly, tváře se mu
propadly,
kde je ta bujná kštice a jeho
dřolíčky, ty jak dopadly?

Jeho milá dívka, z roku čtyřicet
osm,
odešla už pryč, byl to její osud.
On nesmutní, ví, že ji brzy znovu
potká.
Doufal, že co nejrychleji, mohl by
třeba do roka.

Své už si prožil, být tu dál nemu-
sí,
však někdo jiný bude v parku
pozorovat krokusy.
Úsměv mu povadl, když hleděl
na místo vedle sebe,
viděl tam její obrys, obrys ženy,
co mu dalo samo nebe.

Andělé pro něj přijdou, vezmou
ho na onen svět
a on si bude moct odpočinout
hned.
Tak pojdte, čeká tu na vás,
starý pán, na kterého už přišel
čas.

foto: Pinterest

Lapač snů

Byl utkaný rukama starých dam,
nevěděly, kudy půjde, kam.
Krásné perličky, pírká se kývou
do rytmu na němou hudbu libou.
Chytil již mnoho snů, můr i přání,
bohužel netuší kdejaká paní,
že lapač bere sny bez rozdílů
a zanechává za nimi obrovskou
díru.

Je to až k pláči, kolik dětí nemá
sny,
jejich fantazie se proto ukazuje,
když jsou dny.

Denní snílci, básníci i malíři,
s lapači nad hlavou se nesmíří.
Než nad postel, dají jej na půdu
a nechají ho plesnivět ve studu.
Jsou tak krásné, ale tvoří je k
tomu,
aby je zase vyhodili z domu.
Lapače sténají, jejich pocity trpí,
až už nic necítí a navěky spí.

Garbiela Sýsová

Perličky

Matula: *napíše na tabuli W. ScotT*

Matula: „Možná jste si všimli, že jsem napsal jedno té malé a druhé velké. Protože sem prostě chtěl.“

Kubát: „Prosím, vy si teď možná o mně budete někteří myslet, že jsem šílený. Ale mě to nevadí, protože jsem.“

Zelinková: *potřetí opraví studentku*

Zelinková: „Podívejte, jak by po mě nejradši něco hodila, ale nemůže, nemůže, kiš kiš.“

Zelinková: *po tom co studentka řekla, že neví, co děláme*

Zelinková: „Nerada bych byla rejpavá, ale jste už asi desátá na řadě, tak byste mohla tušit.“

Student: *přijde pozdě do hodiny*

Student: „Pardon, já jsem stál na závorách.“

Lorenc: „A nemáte náhodou doma akvářko? My se kdysi s kamarády na gymnáziu vsadili, kdo vymyslí nejlepší výmluvu, a vyhrálo to, že se při odchodu rozbilo akvářko a bylo potřeba zachraňovat rybičky.“

Urbánek: „Letos konečně jedu na dovolenou, nebudu totiž nic stavět. Není z čeho ani za co.“

Student: *nezná již poněkolkáté odpověď na otázku*

Matula: „Ale já nepracuji jen pro peníze.“

Urbánek: „Jak asi dopadla ta bitva, když tady na obrázku vidíte mrtvého Žižku?“

Studenti: „No, husité asi prohráli.“

Urbánek: „Si z vás dělám srandu. To je obrázek úplně k něčemu jinému, to vůbec není Žižka.“

Kubát: „Kam se naváže ten zbytek? Použiji příměr, představte si, že máte ožralého spolužáka. Což nemáte, protože ještě nejste plnoletí, ale představte si, že ta situace nastane. Co bude lepší, když vezmou dva ožralého spolužáka mezi sebe, nebo když se vám bude ožralý spolužák na boku kymáčet s oporou jen z jedné strany? A stejně je to s chemií.“

Urbánek: „Kde se fláká?“ (naráží na absenci studenta)

Student: „Dělá závěrečné jízdy.“

Urbánek: „Tak to bude asi více nepřítomných.“

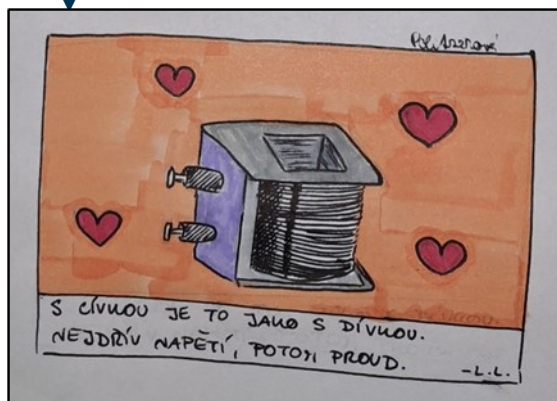
Uvidíme, koho trefí.“

Matula: „Já nemusím mít nejvíce perliček.“

Redakce TiGy: „Když on nikdo tak neperlí.“

Matula: „Ale já nejsem limonáda!“

Urbánek: „Býval jsem pyšný, když jsem byl malý. Dnes již nemám chybu.“

Lorenc: „Elektrikářské pravidlo. S cívkou je to jako s dívkou. Prvně napětí, potom proud. Ovšem já nevím, já tomu teda moc nerozumím.“

Vávrová: „Vás já mám ráda, to není jak ta zmalovaná děvčata z učňáku, kterým řeknu, ať smažou tabuli, a pak slýchávám, jak našťavaně šeptají: P**do.“

Matula: *na žáka se zlomenou rukou* „Cos dělal?“

Student: „Hráli jsme basket, tak jsem bránil a zkusil jsem ho zfaulovat.“

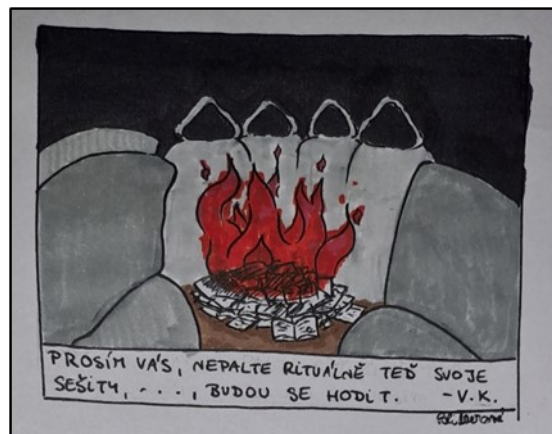
Matula: „Á, takže boží trest.“

Kubát: *na konci školního roku* „Prosím vás, nepalte rituálně teď svoje sešity do chemie, schovejte si je do dalšího roku, budou se hodit.“

Vávrová: *čteme text o alkoholičce s depresemi* „A měli jste už někdy někdo stejný problém?“

Student: „Škoda, že tady není Student 2, on je takový ochutnavač.“

Vávrová: A už zkusil výkaly?

Kubát: *na začátku hodiny* „Prosím je mojí povinností vás poučit o bezpečnosti práce v laboratořích, přestože do laboratoře v tomto školním roce nepůjdeme.“

Kubát: *v průběhu hodiny* „Víte, co máte dělat v případě otravy houbami? Myslím to vážně, to bych vás měl poučit, protože to, že se otrávíte houbami, je mnohem pravděpodobnější, než že letos půjdeme do laboratoře.“

Perličky a další kreativní nápady můžete posílat na email karolina.peskova@gym-tisnov.cz

Redakce:

Velkej od Kolína

Malej od Kolína

Katy Reykjavík

Veru Brno

lwhy

Martin x

Kocomour

Solo strýček v čajové konvici

Sír z Perštejna

Grafika:

MaPokec

Ilustrace:

Jolana Politzerová

Poděkování za spolupráci:

Mgr. Petru Matulovi, Ph.D.

Mgr. Heleně Zelinkové